

gælden sammen, fremkommer der en Differencen af tilsammen 14 Mill. Kr. Hertil kommer saa yderligere, at Statsgælden i det løbende Finansaar er bleven forøget med en Sum, som vel antagelig er mellem 10 og 11 Mill. Kr., naar vi regne de paa Statsgælden afbetalte Beløb fra. Hvorledes Kassebeholdningen vil stille sig ved Udløbet af denne Maaned, kan jeg derimod ikke sige noget bestemt om. — Det samlede Indtryk af disse 6 Aars Statshusholdning er altsaa det, at der har været en fremtrædende Tilbøjelighed i Rigsdagen til at vise sig rundhaandet i sine Dispositioner over Statsmidlerne. Dette er noget, som i og for sig er hverken godt eller slet. Som en engelsk Finansminister har sagt: Kendetegnet paa en god Statshusholdning ligger ikke deri, at man ikke giver Penge ud, men deri, at man giver sine Penge godt ud. Vi maa da haabe, at de Penge, vi i disse Aar have givet ud, have været godt anvendte. Men i hvert Fald sikkert er det, at vi ere komne fjernt fra den Tid, da der stod stadig Strid mellem Folketinget og Regeringen i den Anledning, at Folketinget ikke vilde bevilge tilstrækkelig store Udgifter. Vi have nærmet os de mere almenmenneskelige Tilstande, da en Finansminister ikke har at kvæle sig med den Sorg, at han ikke faar Lov til at give Penge nok ud, men hvad hans Bekymring derimod mere er rettet paa, hvor han skal skaffe de fornødne Penge fra. Det er ikke Mangelen paa rundhaandede Bevillinger, som dette Ministerium vil finde Grund til at beklage sig over, og selv om de militære Udgifters Knaphed er der Tavshed. At de militære Ministre mene, at Rundhaandedheden ikke just finder sit Udtryk paa deres Budgetter, det kan være; men de have begge for saa vidt erklæret sig tilfredse med det, som er bevilget, som de ikke have gjort noget synderligt Forsøg paa at opnaa mere. Faktisk maa man sige, at dette Stridsemne, som stod Regeringen og Folketinget imellem, for Øjeblikket er henlagt og jeg tror, at den Ro, som saaledes er falden over dette Spørgsmaal, vil være til Forsvarsvæsenets egen Gavn.

Der skulde da saaledes efter almindelig menneskelig Forudseenhed ikke kunne antages i Aar at foreligge noget, som paa Finansloven kunde give Anledning til Strid mellem Regeringen og Folketinget. Dette skulde synes at være paa Forhaand udelukket. Og alligevel vide vi efter det, som i de sidste Dage er passeret her i Tinget, at dette ikke er saa. Til Finanslovens

3die Behandling har Ministeriets Chef, paa hele Regeringens Vegne, opstillet fire Forslag, som gik ud paa, at Folketinget skulde forhøje eller ændre de Bevillinger, som det har vedtaget. Om disse Punkter har der baade ved anden og nu ved tredje Behandling været ført ret vidtløftige Debatter, som have bevæget sig væsentlig paa et juridisk, et formelt Grundlag. Vi have hørt fra de ærede Ministres Side Udviklinger, hvis Længde ikke har været ringere end Argumentationens Svaghed, Udviklinger, som til sidst ere løbne ud i ganske haartrukne Spidsfindigheder. Dette har maaske ikke kunnet være anderledes; saaledes pleje vi jo i Reglen at føre vore politiske Kontroverser. Det juridiske ligger jo ganske særlig for os, og Debatter om det rent formalistiske have altid været os en yndet Beskæftigelse. Men naar vi nu, inden Finansloven forlader Folketinget, vende os fra det juridiske Pindhuggeri til selve Realiteten og ser paa denne i dens rene Nøgenhed, afklædt al Formalitet, saa er Stridens Emne simpelthen dette: Ministeriet stiller den Fordring, at det skal have Ret til efter eget Tykke at tage Penge af Statskassen i det Øjemed at anvende dem til at udbetale til visse nærmere angivne Personers Lønningsbeløb, som ere større, end der findes Hjemmel for i Lovgivningen, og større, end Bevillingsmyndigheden vil bevilge. Dette er kort og klart Ministeriets Fordring. Jeg ledsager ikke denne Fordring med nogen som helst Kommentar. Den taler tilstrækkelig for sig selv. Regeringen har, siger jeg, stillet denne Fordring. Her er ikke Tale om en Anmodning, om et Forslag til en Bevilling, om en Henstilling til Overvejelse. Det er et Forlangende, som fremtræder med Karakter af en Befaling. Og det er en Befaling, som ledsages af en Erklæring om, at den ikke frafalder. Under de Forhandlinger, som fandt Sted i Tirsdags, erklærede Ministeriets Chef, at det, som det her drejer sig om for Regeringen, det er et Princip. Han siger: samtlige de fire Punkter, som der her er Tale om, indeholde for Regeringen et Princip, og dette Princip agter Regeringen at holde fast ved. Da det nu vel maa antages, at det ikke er tænkeligt, at en Regering om Tirsdagen opstiller som ufravigeligt et Princip, som den skulde være rede til at forlade om Lørdagen, maa jeg heraf drage den Slutning: at enten faa vi Finansloven at se igen, eller ogsaa faa vi ved dette Finansaars Udløb ikke Ministeriet at se igen.